

PAULO
COELHO

Aldatmak

13. BASKI
ÇEVİRİ: EMRAH İMRE

♥ can
çağdaş

PAULO COELHO
ALDATMAK

Can Çağdaş

Aldatmak, Paulo Coelho

Portekizce aslından çeviren: Emrah İmre

Adultério

© 2014, Paulo Coelho

© 2014, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U.,
Barcelona, İspanya aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.paulocoelhoblog.com

1. basım: 2014

13. basım: Ocak 2024, İstanbul

Bu kitabın 13. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Didem Bayındır

Editör: Ekrem Cantürk

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ, Burçak Karabağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak uygulama: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak resmi: © Ingram Publishing

Baskı ve cilt: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi A Blok No: 3/1 Z. Kat

Avcılar-İstanbul

Sertifika No: 44451

ISBN 978-975-07-2320-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

PAULO COELHO
ALDATMAK

ROMAN

Portekizce aslından çeviren

Emrah İmre

♥can

Paulo Coelho'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Simyacı, 1996

Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım, 1997

Beşinci Dağ, 1998

Veronika Ölmek İstiyor, 2000

Şeytan ve Genç Kadın, 2001

Işığın Savaşçısının Elkitabı, 2003

On Bir Dakika, 2004

Zahir, 2005

Hac, 2006

Portobello Cadısı, 2007

Kazanan Yalnızdır, 2009

Brida, 2010

Elif, 2011

Akra'da Bulunan Elyazması, 2012

Casus, 2016

Hippi, 2018

Okçu'nun Yolu, 2021

PAULO COELHO, 1947'de Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde doğdu. Kendini tümüyle edebiyata vermeden önce tiyatro yönetmenliği, oyunculuk, şarkı sözü yazarlığı ve gazetecilik yaptı. 1986'da yayımlanan *Hac* adlı ilk romanının ardından gelen *Simyacı*'yla dünya çapında üne erişti. *Simyacı*, 20. yüzyılın en önemli yayıncılık olaylarından biri oldu ve 85 milyon sattı. Coelho, *Brida* (1990), *Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım* (1994), *Beşinci Dağ* (1996), *Işığın Savaşçısının El Kitabı* (1997), *Veronika Ölmek İstiyor* (1998), *Şeytan ve Genç Kadın* (2000), *On Bir Dakika* (2003), *Zahir* (2005), *Portobello Cadısı* (2006), *Kazanan Yalnızdır* (2008), *Elif* (2011), *Akra'da Bulunan Elyazması* (2012), *Aldatmak* (2014), *Casus* (2016), *Hippi* (2018) ve *Okçu'nun Yolu* (2021) gibi yapıtlarıyla sürekli olarak çoksatar listelerinde yer aldı. Sosyal ağlarda en çok takipçiye sahip yazar olan Coelho'nun, 88 dilde yayımlanan kitaplarının toplam satışı 320 milyonu geçti. Bugüne kadar pek çok ödül ve nişana değer görülen Coelho, Birleşmiş Milletler Barış Elçisi ve Brezilya Edebiyat Akademisi üyesidir.

EMRAH İMRE, 1980'de İstanbul'da doğdu. Auckland Üniversitesi'nde Dilbilim ve Karşılaştırmalı Edebiyat öğrenimi gördü. Portekizce, İspanyolca, İngilizce, Fransızca ve Katalancadan çeviriler yaptı. Can Yayınları'nda on iki yılı aşkın bir süre editörlük yapan Emrah İmre, José Saramago, Gabriel García Márquez, Luisa Valenzuela, Jorge Luis Borges, José Mauro de Vasconcelos, Mario Vargas Llosa, Carlos Fuentes, Virginia Woolf, Luis Sepúlveda, Tina Vallès, Fernando Pessoa, Samanta Schwebelin, César Aira gibi yazarların eserlerini Türkçeye çevirdi.

Ey günah işlemeden hamile kalan Meryem,
dua et Sen'den yardım isteyen bizler için. Amin.

“Suların daha derin olduğu yere git...”

Luka, 5:4

Her sabah “yeni bir gün” dedikleri şeye açtığım gözlerimi gerisingeri kapamak, yatağımdan hiç çıkmamak istiyorum. Ama mecburum.

Harika bir kocam var, bana sırlıklam âşık, saygın bir yatırım bankasının sahibi ve her sene –kendisi istemese de– *Bilan* dergisi tarafından İsviçre’nin en zengin üç yüz kişisi arasında gösteriliyor.

İki oğlum (arkadaşlarımın tabiriyle) benim “yaşama sebebim”. Sabahları erkenden kahvaltılarını hazırlayıp onları evden beş dakika yürüme mesafesindeki okullarına götürmeliyim; okulları tam gün olduğundan çalışmaya ve kendime zaman ayırmaya fırsat bulabiliyorum. Okuldan sonra, kocam ve ben eve dönene kadar, onlara Filipinli bir dadı bakıyor.

İşimi seviyorum. Yaşadığımız şehir Cenevre’deki hemen her sokağın köşesinden satın alınabilecek saygın bir gazetede muhabirlik yapıyorum.

Senede bir kez ailemle birlikte seyahate çıkıyorum, çoğunlukla enfes kumsallara sahip cennet misali yerlere; kendimizi olduğumuzdan daha zengin ve ayrıcalıklı hissetmemizi, yaşamın bize bahsettiği nimetlere ziyadesizle şükretmemizi sağlayacak kadar fakir insanların yaşadığı “egzotik” kentlere gidiyoruz.

Hâlâ kendimi tanıtmadım: Adım Linda, memnun oldum. 31 yaşındayım, boyum 1.75, 68 kiloyum ve kocamın sınırsız cömertliği sayesinde paranın satın alabileceği en iyi giysileri giyiniyorum. Erkeklerde arzu, kadınlarda kıskançlık uyandırıyorum.

Ama her sabah gözlerimi, herkesin düşlemesine rağmen çok az kişinin erişebildiği bu kusursuz dünyaya açtığım andan itibaren günümün felaket geçeceğini biliyorum. Bu senenin başına kadar hiçbir şeyi sorgulamaz, yaşantımı olduğu gibi sürdürmekle yetinir, hak ettiğimden fazlasına sahip olduğum için nadiren suçluluk duyardım. Güneşli bir günde, evdekilerin kahvaltısını hazırlarken (hâlâ hatırlarım, bahar gelmişti ve bahçede çiçekler rengârenk açmaya başlamıştı) kendi kendime sordum: “Yani her şey bundan mı ibaret?”

Bu soruyu hiç sormamalıydım. Bütün suç önceki gün röportaj yaptığım bir yazarındı; sohbetimiz sırasında bana şöyle demişti:

“Mutlu olmak hiç ilgimi çekmiyor. Aşk ve tutkuyla yaşamayı yeğlerim, ki bu tehlikelidir çünkü karşımıza neler çıkacağını hiç bilmeyiz.”

Yazık, diye düşünmüştüm. Hayatta hiç tatmin bulamamış. Üzgün ve kırgın ölecek.

Ertesi gün ise aniden hayatımda hiçbir risk bulunmadığını fark ettim.

Karşıma çıkabilecekleri biliyorum; her günüm bir öncekinden farksız. Âşık mıyım? Tamam, kocamı seviyorum, yani birisiyle sadece para ve çocuklar uğruna, göstermelik yaşamak zorunda kalıp depresyona girmeyeceğim garanti sayılır.

Dünyanın en güvenli ülkesinde yaşıyorum, hayatımdaki her şey düzenli, iyi bir anne ve iyi bir eşim. Oğullarıma da aktarma iddiasında olduğum katı bir Protestan eğitimi aldım. Hiçbir yanlış adım atmıyorum çünkü her

şeyi tepetaklak edebileceğimin farkındayım. Her şeyi en yüksek beceri ve en düşük insan ilişkisi ilkesiyle gerçekleştiriyorum. Ancak, gençliğimde ben de, her normal insan gibi karşılıksız aşkların acısını çektim.

Ama evlendiğimden beri zaman duruverdi.

Ta ki şu lanet olasıca yazar ve verdiği cevap karşında belirene dek. İyi de rutinin ve bıkkınlığın ne zararı var ki?

Açıkçası hiçbir zararı yok. Yalnızca...

... yalnızca her şeyin, beni tamamen hazırlıksız yakalayacak ani değişimine karşı duyduğum o üstü örtülü korku.

Bu melun düşünce güneşli bir sabahın ortasında aklıma düştüğü andan itibaren korkmaya başladım. Kocam ölürse dünyayı tek başıma göğüsleyebilecek miydim? Evet, diye cevap verdim kendi kendime; çünkü bırakacağı miras birkaç nesli birden geçindirmeye yetecektir. Peki ya ben ölürsem, oğullarıma kim bakar? Sevgili kocam elbette. Ama zengin, yakışıklı ve akıllı olduğu için o da illa başkasıyla evlenir. Çocuklarım emin ellerde olur mu?

İlk adımda aklımdaki tüm kuşkuları cevaplandırmaya çalıştım. Ne kadar cevaplasam o kadar yeni soru çıkıyordu. Acaba ben yaşlanınca kocam kendine bir sevgili bulacak mıydı? Artık eskisi gibi sevişmediğimize göre acaba şimdiden başkasını bulmuş muydu? Son üç senedir kendisine pek ilgi göstermediğim için acaba o, benim başkasını bulduğumu zannediyor muydu?

Kıskançlık yüzünden hiç kavga etmemiştik, bence bu harikaydı ama o bahar sabahından itibaren bunun karşılıklı sevgi eksikliğinden kaynaklandığından kuşku lanmaya başladım.

Konuya daha fazla kafa yormamak için elimden geleni yaptım.

Bir hafta boyunca, her iş çıkışı, Rue du Rhône'a gidip alışveriş yaptım. İlgimi çeken pek bir şey yoktu; ama en

azından –lafın gelişi de olsa– değişik bir şey yaptığımı düşünüyordum. Öncesinde hiç eksikliğini duymadığım bir şeye ihtiyaç duymaya başladım. Her ne kadar elektrikli ev aletleri aleminde yenilikler nadir olsa da hiç tanımadığım bir elektrikli ev aleti keşfettim. Çocuklarımı abartılı hediyeler alıp şımartmamak için çocuk mağazalarından uzak durdum. Aşırı cömertliğim kocamın aklına kuşku düşürmesin diye erkek mağazalarına da uğramadım.

Eve dönüp kendi dünyamın büyüğü diyarına adım attığımda üç-dört saatliğine her şey harika görünüyordu, ta ki herkes uyuyana dek. Derken kâbusum yavaş yavaş yerleşik hale gelmeye başladı.

Bence tutku gençlere özgüdür ve benim yaşımda, eksikliği gayet normal olmalı. Korktuğum bu değil.

Bugün, o sabahtan birkaç ay sonra, her şeyin değişeceği korkusuyla her şeyin son nefesime dek aynı kalacağı korkusu arasında bölünmüş bir kadını ben. Kimileri yaz mevsimi yaklaştıkça aklımıza tuhaf fikirler geldiğini, açık havada vakit geçirip dünyanın boyutlarını fark ettikçe kendimizi küçük hissettiğimizi söylerler. Ufuk çizgisi daha bir uzağımızdadır, tıpkı bulutlar ve evimizin duvarları gibi.

Olabilir. Ama artık gözüme uyku girmiyor ve bunun sebebi havaların ısınması değil. Gece olup bakışları üzerinde hissetmediğim her şeyden korku duyuyorum: yaşamdan, ölümden, sevgiden ve sevgi eksikliğinden, bütün yeniliklerin alışkanlığa dönüşmesinden, hayatımın en parlak yıllarını ölümüne dek tekrarlanacak bir rutine bağlayarak kaybettiğim duygusundan, ne kadar heyecan verici ve macera dolu görünse de bilinmeyenle yüzleşmenin yarattığı telaştan.

Haliyle, başkalarının çektiği acıları düşünerek teselli bulmaya çalışıyorum.

Televizyonu açıp rasgele bir haber kanalını seçiyο-

rum. Kazalar, doğal afetler yüzünden yuvalarından olanlar, mülteciler hakkında bitmek bilmez haberleri izliyorum. Şu anda gezegenimizde kaç hasta insan var? Adaletsizlikler ve ihanetler yüzünden kaç kişi, sessizce ya da çılgık çılgılığa acı çekiyor? Kaç tane fakir, işsiz ve mahkûm var?

Kanalı değiştiriyorum. Bir pembe dizi ya da film izleyerek birkaç dakika veya saatliğine de olsa dikkatimi başka yöne çekiyorum. Kocamın uyanıp, “Ne oldu, aşkım?” sorma olasılığı karşısında korkumdan ölüyorum. Çünkü her şeyin yolunda olduğu cevabını vermem gerekecek. Daha fenası –tıpkı geçen ay iki-üç kez yaşadığımız gibi– yattığımızda kocam elini bacağıma koyup yavaşça yukarı çıkarak bana dokunmaya başlarsa olur. Orgazm taklidi yapmayı becerebilirim –bunu defalarca yaptım– ama kendi isteğimle hemen ıslanamam.

Mecburen çok yorgun olduğumu söylerim, o da bozulduğunu asla açık etmeden dudaklarıma bir öpücük kondurur ve öbür tarafa dönüp tabletinde en son haberlere bakar ve ertesi günü bekler. Dolayısıyla ben kocamın baştan yorgun mu yorgun olmasını umut ederim.

Ama hep böyle olmaz. Arada sırada ilk hamleyi benim yapmam gerekir. Onu arka arkaya iki gece geri çevirirsem başkalarının peşine düşer ve ben onu kaybetmeyi kesinlikle istemiyorum. Önceden biraz mastürbasyon yaparak ıslanmayı beceriyorum ve her şey normale dönüyor.

“Her şey normale dönüyor,” demek; hiçbir şey eskisi gibi, birbirimizi gizemli bulduğumuz o günlerdeki gibi olmayacak anlamına geliyor.

On sene evli kalıp tutkunun ateşini hâlâ söndüremek bana sapkınlık gibi gelir. Sevişme sırasında her zevk alıyormuş gibi yaptığımızda içimde bir şeyler ölür sanki. Sadece bir şeyler mi? Bence içim sandığımdan daha hızlı boşalıyor.

Arkadaşlarım şanslı olduğumu düşünürler çünkü

onlara kocamla sık sık seviştiğimizi anlatırım hep, onlar da bana kocalarının hâlâ kendilerine aynı şekilde ilgi duyduğu yalanını söylerler. Evlenince sevişmenin sadece ilk beş sene zevkli geçtiğini, sonrasında işe biraz “fantezi” katmak gerektiğini iddia ederler. Mesela gözlerini kapayıp komşunu üstünde, kocanın asla cüret edemeyeceği şeyleri yaparken hayal etmek. Kendini komşun ve kocan tarafından aynı anda sahip olunurken hayal etmek, bilinen bütün sapkınlıkların ve yasaklı oyunların fantezisini kurmak.

Bugün, çocukları okula götürmek için evden çıkar-ken durup bir süre komşumu izledim. Onu hiç üstüme çıkmış halde hayal etmedim – işyerimdeki, yüzünde sürekli ıstıraplı ve yalnız bir ifadeyle gezen muhabir delikanlıyı düşünmeyi tercih ederim. Şimdiye dek kimseye kur yaptığını görmedim, çekiciliği de tam buradan geliyor. Gazetede çalışan bütün kadınlar şu ya da bu şekilde “zavallının elinden tutmak istediklerini” dile getirmişlerdir. Bence delikanlı da bunun farkındadır ve bir arzu nesnesi olarak görülmekten memnundur. Belki o da hislerimi paylaşıyordur; bir hamleyle her şeyi –işini, ailesini, geçmişini ve geleceğini– berbat edecek diye ödü kopuyordur.

Neyse... Bu sabah komşumu izledim ve hüngür hüngür ağlayasım geldi. Arabasını yıkayan komşuma bakarken şunları düşündüm: Şu işe bak, tıpkı kocam ve benim gibi birisi daha. Bir gün hepimiz onun yaptığını yapacağız. Çocuklarımız büyüyecek ve başka şehirlere, hatta başka ülkelere taşınacaklar, bizlerse emekli olup arabalarımızı yıkayacağız ya da belki para verip başkasına yıkatacağız. Yine de, belli bir yaştan sonra, vakit geçirmek için fuzuli şeyler yapmak önem kazanır, bedenimizin henüz pas tutmadığını, paranın değerini hâlâ bildiğimizi

ve kimi işlere girişmeye gocunmadığımızı başkalarına gösterme ihtiyacı hissederiz.

Bir arabanın temiz olup olmaması dünyayı değiştirmez. Ama bu sabah komşum için dünyanın en önemli şeyine dönüşmüştü. Bana harika bir gün dileyip gülümsedikten sonra yine, Rodin'in bir heykeli üzerinde çalışıyormuşçasına büyük bir özenle işine döndü.

... yaşadığım sokak, sokak lambaları, şu an içinde bulunduğum ev, salondaki mobilyalar, bir gün hepsi ortadan kaybolacak... tıpkı bedenim gibi. Ama bir şey var ki kâinatın ruhunda iz bırakacak: sevgim.

Linda ayrıcalıklı bir yaşama sahip olduğunun bilincinde. Yine de her sabah yeni bir güne açtığı gözlerini hemen kapayısı geliyor.

Arkadaşları ilaç kullanmasını öneriyor.

Oysa Linda'nın istediği hissizleşmek değil, yaşadığını hissetmek...

Çünkü yaşamak sevmektir.

Paulo Coelho *Aldatmak*'ta diğer kitaplarından farklı olarak kışkırtıcı, tene dokunan ve tutku dolu bir hikâyeyle çıkıyor okurun karşısına. Her şeyin mümkünmüş gibi sunulduğu bir dünyada, imkânsız aşkın izini sürüyor. Ruhun kuytularında kaybolmaya çekinmeden... Ne de olsa bazen kim olduğumuzu bulmamız için kendimizi kaybetmemiz gerekir.

#brezilyaedebiyatı #tutku #imkansızaşk #sevgisizlik #hissizlik #yolculuk

 can

canyayinlari.com | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | |

roman

ISBN 978-975-07-2320-1

9 789750 723209